

K o n c z J u d i t h.

† 1901. aug. 22.

Az unitárius egyház jóltevőinek sora egy új névvel gazdagodott.

Koncz Judith hunyadmegyei vajdahunyadi lakos az unitárius egyháznak pénzben és földbirtokban több ezer korona összegű hagyományt tett.

Abból a családból származik, mely már előzőleg Koncz János és Koncz Juliánna jóltevőket adta az egyháznak.

A családnak minden erénye meg volt benne. Egyszerűség, munkás élet, a vallásnak és a tudománynak szeretete.

Hitt és tanult és egyike volt a legbivőbb és legtanultabb nőknek és a gazdaságban szorgalmas. A szellemiek iránti szeretet egyesült benne a gyakorlati dolgok iránti jó érzéssel. Finomlelkű nő munkaerővel.

És munkásságának eredményét mintegy felerészben egyháznak hagyományozza.

Kegyelettel fogjuk megőrizni a kiváló nő emlékét és nevét a halhatatlan jóltevők könyvébe írjuk föl.

PÉTERFI DÉNES.

IRODALMI ÉRTESITŐ.

Rédiger Géza költeményei. Második kötet. Kolozsvár, 1901. (Gámán János örökösei.) 8. r. 1—179 l. Ára 2:40 kor., velin-papíron 3 korona. — A Keresztény Magvető olvasói előtt jól ismert név a Rédiger Géza neve, ki a fenti cím alatt most rendezte sajtó alá költeményeinek második kötetét. A kötet tartalmát hazafias, vallásos, társadalmi, politikai költemények, dal, románcz, hymnus, életkép, népmese, legenda, zsoltárok, epigrammok teszik. A meglett férfikor komoly tüze és mély eszmegazdagsága árad szét e költeményeken. Rédiger Géza határozott költői lélek, meleg, lobbanékony és a behatások iránt fogékony szívvvel, mely minden szépért, nagyért hevülni tud. Lelke tele van nemes idealizmussal: emelt fővel s kétségbeesni nem tudó büszke öntudattal hirdeti az erény diadalát, a kebel nemesebb érzéseinek jogosultságát, bár tudja, hogy e kalmár-világban „csak gúny fogadja az ábrándozót“. Hazafias költeményeiben most mély borongással, majd szilaj fájdalommal kesereg a jelen sivárságán: az oltár ledöntve, a hit összetörve, a honszeretet szent zsolozsmáit fölkent próféták nem zengik, a honszerelem szent tüze kihamvadott, szétdőntve, rontva, sárba tiporva minden, mi nagy és dicső volt a multban, s nincs a ki fölrázza, önérzetre ébreszsze ezt az alvó nemzetet. De azért nem csügged, hisz a nemzet életerejében. „Ne féltse senki e nép elveszését: jövő nagyságát magában hordja“. Ime már is „közelg a bárka, mely az új világot magába rejti“. A keleti háboru hírére csatasípot ragad s a török-magyar ölelkezés mámorában szilaj ujjongása csatára tüzelő riadó harsonává izmosul. Olyan jól esik hallanunk ezt az erős férfias hangot ma, midőn — kevés jóra való lantpengetőnk kevés jóra való alkotását leszámítva — a nagy tömeg léha és minden erkölcsi tartalom nélküli riporter-poesise ütött tanyát a Múzsák szent berkében s minden bokorból a világfájdalmas modernség limonádé-ízű pityergése vagy a mívelt nyugat csodálatától eltelt s az anyaföld lüktető szívverését nem értő és nem érző kozmopolita-költészet félig idegen hangja szól. — Hazafias költeményei mellett éppen oly sikerültek vallásos költeményei is. A